

[H. C. Hansen.]

importpriser, men skyldes snarere stigende eksportpriser.

Jeg har nok set nogle udtalelser i dagspressen om problemet fra ministerside, men det er jo nærmest „hen te komoden og tabavs igen“, for den 9. september var der to store interviews i henholdsvis „Berlingske Tidende“ og „Politiken“. I „Berlingske Tidende“ siger indenrigsministeren, at

„hvis vi bare kunne styrke befolkningens forventninger om, at et prisfald er undervejs, ville det i sig selv tjene til at begrænse det øjeblikkelige forbrug og dermed udløse de kræfter, som skaber prisfaldet“.

I „Politiken“, samme dag, spørger journalisten den højtærede finansminister om det samme med ordene:

„Mange venter et stort prisfald“.

Ministeren svarer:

„Det tror jeg ikke på. Arbejds lønnen stiger i alle lande“.

Jeg har nok set, hvordan den ene minister efter den anden på partimøderne forklarer, at det går så glimrende med samarbejdet mellem de to partier, og at man endda er begyndt at tale om fælles gruppemøder mellem dem. Disse to udtalelser, jeg her har citeret, kunne jo godt tyde på, at man i hvert fald har brug for nogle enkelte fælles ministermøder.

Finansministeren holder jo meget af at tale om noget, han kalder de selvregulerende kræfter. Og herunder har ministeren også nævnt den pengeopsugning, som indførselsoverskuddet har medført. Vi er her ved et punkt, som sommerens debat i høj grad har drejet sig om, og som jeg gerne vil gå lidt nærmere ind på. Ikke mindst fordi finansministeren ganske festligt lægger sagen således op, at regeringen kun har fortsat socialdemokratiets politik på dette felt.

Jeg ved ikke, om finansministeren lagde mærke til det indtryk, denne udtalelse gjorde på ærede konservative medlemmer i denne sal, både på ministerbænkene og ovre på de menige medlemmers bænke? En væsentlig del af angrebene på den socialdemokratiske regering gik ud på, at vi pumpede penge ud i enorm udstrækning og ligefrem sad og gned os i hænderne, hvis vi kunne give inflationstendenserne et skub fremad. Jeg er selv blevet fremstillet i digte og tegninger — ganske morsomt synes jeg — som en mand, der i sine fritimer stod og trykkede falske pengesedler på en lille håndpresse og sendte dem ud i omløbet. Det ærede medlem hr. Himmelstrup ofrede me-

gen stupiditet på mig, fordi trækket på foliokontoen røg op på 60—70 mill. kr. — det er vist oppe på 300 mill. nu, såvidt jeg erindrer —, og indenrigsministeren snakkede pengeudpumpning med en fanatisme, der nok var mere stemmemæssigt udbytterig, end den var ægte. Og nu kommer så finansministeren og stikker hul på denne pengeudpumpningsballon med sine tal. Også under regeringen Hedtoft blev der suget penge op, siger ministeren, og det er derfor kun naturligt, at den nuværende regering har fortsat dermed. De tal, ministeren har oplyst, har jeg ingen anledning til at bestride. De får mig blot til at erindre de oversigter over pengesituationen, jeg gang på gang forelagde under de økonomiske forhandlinger. Men er det ikke lidt stærkt, når finansministeren vil påstå, at fordi en pengeopsugning påbegyndes, er det rigtigt at fortsætte den i det uendelige. Fordi en mand begynder en afmagringskur, ville vist ingen forstandig læge råde ham til at fortsætte den uden hensyn til, om han kan tåle den.

Der må da opstilles et mål for pengepolitikken, og havde det ikke været rimeligere, om den højtærede finansminister i stedet for at undskylde regeringens politik havde bekendtgjort, hvad målet for regeringens pengepolitik er. Eller ønsker man at lade de såkaldte naturkræfter fortsat virke uden hensyntagen til virkningen på produktion og beskæftigelse.

Om hele denne kreditstrammingspolitik, som jo er et centralt punkt i den politiske debat, har indenrigsministeren iøvrigt i sin tale på det konservative landsrådsmøde på dette punkt anlagt en ganske anderledes aggressiv tone end finansministeren.

Indenrigsministeren taler i et udpræget militært sprog. Vi, socialdemokratiet — siger han —, vil til ammunition for kano-naden her på rigsdagen anvende produktionsnedgang, kreditstramning etc. som forladning for at prøve at få løst krudt til at lyde som skarpt — han mener vel „virke“ —, men der er endnu ikke grund til at blæse signalet „faren er ovre“. Senere er der noget med en vogn, som skal holdes midt på vejen, men mærkeligt nok er det ikke anført, om det også er en kampvogn, der tænkes på. Det er vel nødvendigt at anvende alle disse drabelige ord for at gøre indtryk på de konservative forretningsfolk, der jo udmærket ved, at kreditstramningen er gået over gevind. Alligevel synes jeg, at indenrigsministeren skulle lade være med sit billige militære billedsnak om spørgsmål, som ikke blot berører tusinder af